

«Θαλασσογραφίες» - Οι δικές μας ιστορίες.

Αλέξανδρος Μ.

Ένα παλιό και ανεξερευνήτο ναυάγιο υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει. Και αυτό είναι το θέμα του κολάζ μας.

Στην αριστερή μεριά του κολάζ υπάρχει ένας συνδυασμός λέξεων παρμένων από εφημερίδες και περιοδικά και στα δεξιά βλέπουμε τον βυθό πλημμυρισμένο με νομίσματα, αγγεία, αρχαίες κολόνες, όλα απομεινάρια μιας παλιάς άγνωστης πόλης.

Βασίλης Τζ.

Κάποτε το 1.400 μ.Χ. άνοιξε μια θαλάσσια τρύπα, που μπορούσε να ανοίξει μόνο με το σφύριγμα παιδιού που ποτέ δεν είχε πει ψέματα.

Και ας αρχίσουμε...

Ο Γιάννης ήταν ένα μικρό αγόρι που έμενε στη Γαύδο. Μια μέρα πήγε για κολύμπι μέχρι που έφτασε στα 10 μέτρα βάθος. Καθώς κολυμπούσε, ένωσε ένα δυνατό τράνταγμα· κοίταξε κάτω και είδε ένα μικρό σαξόφωνο κολλημένο στην άμμο. Ο μικρός Γιάννης κολυμπούσε, κολυμπούσε ... μέχρι που έφτασε στον πάτο της θάλασσας. Το σαξόφωνο έγραφε στα αρχαία «ΣΥΡΙΣΕ» δηλαδή σφύριξε. Μόλις ο Γιάννης σφύριξε, τον πήρε μια ρουφήχτρα και τον μετέφερε στον βυθό. Αναρωτήθηκε πώς γινόταν να αναπνέει μέσα στο νερό. Μα μόλις γύρισε το κεφάλι πίσω, αυτή η απορία του ξεχάστηκε. Γιατί; Μα έμεινε έκπληκτος βλέποντας χιλιάδες ψάρια, χιλιάδες κοχύλια, χιλιάδες φύκια, χιλιάδες νομίσματα της εποχής του Ιουστινιανού και το σπανιότερο, αγάλματα απ' τον Τρωικό πόλεμο.

Ο μικρός Γιάννης κολύπησε και έτρεξε μέχρι που έφτασε στο σπίτι της μαμάς του. Αυτή έκλαιγε γιατί δεν μπορούσε να πληρώσει τους φόρους. Της είπε ότι θα γίνουν εκατομμυριούχοι αλλά αυτή δεν τον πίστεψε. Μέχρι που την πήρε απ' το χέρι και την οδήγησε στον «χαμένο βυθό».

Η μαμά του όμως επειδή ήταν πολύ καλόκαρδη, είπε πως τα μισά θα τα πάρουν αυτοί και τα άλλα μισά η πόλη τους. Έτσι η ζωή πια στη Γαύδο κυλούσε για όλους ήρεμα χωρίς άγχος.

Γεωργία Μ.

Η θάλασσα στον βυθό της κρύβει πολλούς θησαυρούς από ναυάγια караβιών. Στα παλιά χρόνια οι μεταφορές των προϊόντων, των χρημάτων και των ειδών πρώτης ανάγκης γινόταν με τα καράβια. Όταν τα καράβια ταξίδευαν στη θάλασσα και έπιανε ξαφνικά κακοκαιρία, δυστυχώς βούλιαζαν και τα πράγματα που κουβαλούσαν χάνονταν μέσα στον απέραντο βυθό. Οι άνθρωποι που το μάθαιναν και ήταν τολμηροί και ριψοκίνδυνοι, πήγαιναν για να εξερευνήσουν τη θάλασσα και να βρουν τους χαμένους θησαυρούς.

Μετά από πολύ επίμονο ψάξιμο στον απέραντο βυθό, συχνά βρίσκουν θησαυρούς, τους οποίους πηγαίνουν στα μουσεία για να τους δει και άλλος κόσμος και να μάθει την ιστορία τους.

Γιώργος Ν.

Να σας συστηθώ; Είμαι ο Τέντι, ένα μικρό και όμορφο ψαράκι. Ελάτε μαζί μου για να μάθετε την πιο περίεργη περιπέτεια.

Μια μέρα που πήγαινα βόλτα μαζί με τον Καρλ, τον φίλο μου το χταπόδι, πίσω από το πλαγκτόν κάτι σαν να είδαμε να κουνιέται. Προχωρώντας ευθεία αντικρίσαμε μια πόλη μυστική· έμοιαζε σαν να έχει παλάτια. Τρέξαμε γρήγορα πίσω στην ψαρόπολή μας να το ανακοινώσουμε. Κανένας στον βυθό δεν μας

πίστεψε. Παρόλα αυτά μας ακολούθησαν. Όταν όμως φτάσαμε, είδαμε κάτι διαφορετικό. Παντού είχε δύτες, που όχι μόνο μας έκλεψαν το νέο παλάτι, αλλά του έδωσαν και ένα άσχημο όνομα, δηλαδή «ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ».

Δημήτρης Χ.

Ο μύθος λέει ότι κάποτε τον 5^ο αι. π.Χ. είχε βυθιστεί ένα πελώριο καράβι, ο «Ζευς», το οποίο μετέφερε πολύτιμα λάφυρα πολέμου και ναυάγησε στα ανοιχτά της Μεσογείου Θάλασσας κοντά στις Συρακούσες.

Για χρόνια έγιναν πολλές έρευνες από έμπειρους δύτες όμως τίποτα δεν βρέθηκε. Έτσι πήγα κι εγώ για να ρίξω μια ματιά. Πήρα τη στολή των καταδύσεων και τη βάρκα μου. Μόλις φτάσαμε, ρίξαμε άγκυρα και όταν σταματήσαμε, βουτήξαμε στον άγνωστο για μας βυθό.

Καθώς κολυμπούσαμε, είδαμε έναν φάρο ν' αναβοσβήνει από μακριά. Το πήραμε για καλό σημάδι. Καταλάβαμε ότι κάπου εκεί κοντά είναι η χαμένη πόλη και το χρυσάφι του ναυαγίου. Αρχίσαμε να αναζητούμε την χαμένη πόλη και να ψάχνουμε για τον κρυμμένο θησαυρό. Ξαφνικά στα έκπληκτα μάτια μας αντικρίσαμε μια μεγαλοπρεπή πόλη με αμύθητα πλούτη.

Έτσι μόλις βγήκαμε από το νερό μαζί με τον θησαυρό, ενημερώσαμε το λιμενικό για την αρχαία πόλη και τους θησαυρούς τους χαρίσαμε στο Αρχαιολογικό Μουσείο. Το ταξίδι της επιστροφής τους είχε αρχίσει ...

Έλενα Α.

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε μια χώρα που την λέγανε Ελλάδα. Ήταν πολύ μικρή. Στον παγκόσμιο χάρτη ίσα με μια κουκίδα. Οι άνθρωποί της είχαν δημιουργήσει έναν από τους πιο σπουδαίους πολιτισμούς σε όλο τον κόσμο, τον αρχαιοελληνικό. Αλλά η Ελλάδα είχε και μία από τις πιο όμορφες θάλασσες με πολλά νησιά διάσπαρτα σ' αυτήν.

Μέσα στον απέραντο βυθό της υπάρχουν κρυμμένα αντικείμενα του αρχαίου αυτού πολιτισμού: Αγάλματα, νομίσματα, αγγεία ... Περιμένουν υπομονετικά να βγουν ξανά στο φως. Ίσως μία μέρα με τη βοήθεια μιας γοργόνας ή μιας σειρήνας το όνειρό τους να πραγματοποιηθεί. Τι λες κι εσύ;

Έλενα Δ.

Θάλασσά μου θαλασσίτσα
με τον απέραντο βυθό σου
και τον απέραντο ωκεανό σου!

Θάλασσά μου θαλασσίτσα
πηγή ζωής η αγκαλιά σου
και τα υπέροχα νερά σου!

Θάλασσά μου θαλασσίτσα
με τα πολλά σου τα μνημεία
και την απέραντη ιστορία.

Θάλασσά μου θαλασσίτσα
με το πολλά σου τα μνημεία
και την απέραντη ιστορία.

Θάλασσά μου θαλασσίτσα
με τα γαλάζια τα νερά σου
και την απέραντη καρδιά σου.

Ελίνα Κρ.

Ποτέ δεν θα είχε φανταστεί κανείς ότι στον βυθό της θάλασσας θα υπήρχε μια κρυμμένη πόλη αλλά τελικά υπάρχουν πολλά μυστικά στον βυθό.

Μια μέρα ένας χειμερινός κολυμβητής πήγε στη θάλασσα, ετοιμάστηκε και μπήκε μέσα. Αυτό που είδε ήταν απερίγραπτο: μια κρυμμένη πόλη στα βάθη του βυθού. Στην πόλη υπήρχαν όμορφα γλυπτά, αρχαίες κολόνες, πολύτιμοι θησαυροί και πίνακες ζωγραφικής από αρκετά γνωστούς καλλιτέχνες. Ο κολυμβητής, αφού βεβαιώθηκε για το πού βρίσκεται η κρυμμένη πόλη, πήγε και ενημέρωσε την αστυνομία. Οι κάτοικοι της πόλης είχαν μείνει άφωνοι. Από τότε ο κολυμβητής συχνά πάει εκεί και κάνει το κολύμπι του ψάχνοντας καλά καλά τον βυθό, γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να βρεις!

Κίμων Μ.

Ο Ναυτικός Όμιλος Αθηνών είχε υποσχεθεί στους αθλητές του, της κολύμβησης, ότι μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες θα τους πάει μία κρουαζιέρα στο Αιγαίο Πέλαγος με το ιστιοφόρο του ομίλου. Αυτοί χαρούμενοι ξεκίνησαν το ταξίδι τους για να κολυμπήσουν σε ανεξερεύνητα νερά. Ο καπετάνιος οδήγησε το πλοίο σε έναν κολπίσκο κοντά σε ένα ακατοίκητο νησάκι δίπλα στη Σαντορίνη.

Μόλις έφτασαν, τα παιδιά με λαχτάρα βουτήξανε και σαν καλοί κολυμβητές που ήταν, εξερεύνησαν τον βυθό και τα κρυμμένα μυστικά του. Ξαφνικά ένα νόμισμα πρόβαλε στην άμμο. Η έκπληξή τους ήταν πολύ μεγάλη. Αμέσως άρχισαν να σκάβουν με τα χέρια. Παίρναν ανάσες και ξαναβουτούσαν. Μια αρχαιοελληνική κολόνα εμφανίστηκε ανάμεσα στα κοράλλια. «Λες να είναι η χαμένη Ατλαντίδα;» αναρωτήθηκαν ...

Κωνσταντίνα Χ.

Κάποτε στα βάθη μιας χαμένης αλλά και ξεχασμένης θάλασσα, βρέθηκαν τα ερείπια ενός στόλου караβιών, οι σημαίες τους και ανάμεσά τους ένα λευκό φόρεμα. Λένε πως το συγκεκριμένο φόρεμα χάθηκε πριν από χιλιάδες χρόνια και πως όποιος το βρει, θα πρέπει να το παραδώσει στο Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης.

Πρόκειται για μοναδική δημιουργία των αρχαίων καθώς το πανί του είναι τελείως διαφορετικό από τα σημερινά. Οι επιστήμονες ακόμα και σήμερα ψάχνουν να βρουν το υλικό από το οποίο προήλθε το συγκεκριμένο πανί του φορέματος αυτού. Άραγε το λευκό φόρεμα θα μας αποκαλύψει κάποια μέρα το μυστικό του;

Μελένια Π.

Κάθε τόπος έχει την ιστορία του αλλά και τα κρυμμένα μυστικά του. Μερικές φορές τα μυστικά αποκαλύπτονται και γίνονται και αυτά μέρος της ιστορίας. Μια καλοκαιρινή βόλτα μιας παρέας πέντε φίλων κατέληξε σε μια ενδιαφέρουσα περιπέτεια.

Η Ελένη, η Μαρία, η Δάφνη, ο Φάνης και ο Λευτέρης, όπως συνήθιζαν να κάνουν κάθε σαββατιάτικο μεσημεράκι, πήγαν για μπάνιο στη θάλασσα. Ήταν μεγάλα παιδιά, γύρω στα δεκαπέντε, οπότε και γεμάτα όρεξη για περιπέτεια. Αποφάσισαν, λοιπόν, να εξερευνήσουν το «ναυάγιο», μέρος απαγορευμένο γι' αυτά σύμφωνα με τις υποδείξεις των δικών τους.

Φορώντας τις μάσκες τους και τον υπόλοιπο εξοπλισμό, άρχισαν τις καταδύσεις. Η περιπέτεια άρχιζε ...

Φτάνοντας σε βάθος δύο μέτρων δεν πίστευαν τα μάτια τους αυτά που έβλεπαν! Φωτογραφίες, πορτραίτα, χρυσά νομίσματα μέχρι και αρχαίοι κίονες υπήρχαν στον βυθό. Ένα ολόκληρο αρχαιολογικό μουσείο κρυμμένο για αιώνες στον πάτο της θάλασσας.

Επέστρεψαν με κομμένη την ανάσα στην ακτή μη μπορώντας να αρθρώσουν λέξη. Δεν αποκάλυψαν σε κανέναν το μυστικό τους παρά επικοινωνήσαν αμέσως με το Αρχαιολογικό Μουσείο.

Μια νέα «Θαλασσογραφία» είχε αρχίσει να γράφεται στους χώρους του Μουσείου ...

Μηνάς Κ.

Το 1.100 μ.Χ. νότια της Σικελίας βυθίστηκε μια πόλη που μέχρι σήμερα δεν ξέρει κανένας το όνομά της. Όλοι οι εξερευνητές από όλο τον κόσμο είχαν αποστολή να την βρουν και να φέρουν μαζί τους στο φως όσα κειμήλια μπορούσαν.

Σε αυτή την προσπάθεια συνεργάστηκαν οι καλύτεροι δύτες του κόσμου χρησιμοποιώντας τα πιο σύγχρονα τεχνολογικά μέσα.

Βρέθηκαν σπουδαία μαρμάρινα αγάλματα, πολύτιμα κοσμήματα, είδη καθημερινής χρήσης εκείνης της εποχής και μια λίθινη επιγραφή, που πιθανόν να αποκαλύψει στο μέλλον το όνομα αυτής της βυθισμένης πόλης.

Νικολέτα Σ.

Την εποχή που ο Μέγας Κωνσταντίνος μετέφερε την πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας του από την Ρώμη στο Βυζάντιο, πολλά καράβια ναυλώθηκαν για να μεταφέρουν θησαυρούς και έργα τέχνης στην ανατολή. Ένα από αυτά ήταν και ο «Ναύλος», ο οποίος βυθίστηκε στο Φρέαρ των Οινουσσών σε βάθος 5.269 μέτρα.

Μετά από 17 περίπου αιώνες κάποιοι δύτες εξερεύνησαν την περιοχή. Πέρασαν από βραχώδη βουνά, διέσχισαν βαθιές εσοχές, τάφρους και σπηλιές. Έφτασαν και σε μια άφωτη περιοχή, όπου δεν υπήρχε ζωή παρά μόνο ηλεκτρομαγνητικά φαινόμενα. Ύστερα από δύο ώρες βρέθηκαν τα πρώτα ίχνη αγγείων και ακολούθησαν οι θησαυροί και τα έργα τέχνης. Η αγωνία μεγάλωνε αλλά το οξυγόνο στις φιάλες τελείωνε. Μέχρι που το θαλάσσιο ρομπότ κατέβηκε για να τραβήξει τα ευρήματα. Καθώς ανέβαιναν προς το φως, συναντούσαν γοργόνες, καρχαρίες και μέδουσες, αφοσιωμένοι φύλακες τους ναυαγίου.

Τα ευρήματα μεταφέρθηκαν στο Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης, όπου εκτίθενται μέχρι και σήμερα για το κοινό.

Φρειδερίκη Π.

Μες στις θάλασσας την αγκαλιά
ψάρια έχει πολλά
πράσινα, κίτρινα, χρωματιστά
κολυμπάνε με τα μάτια ανοιχτά.

Ο μικρός ψαράς ψαρεύει
στου ωκεανού τα βάθη
και ξαφνικά η βάρκα αναποδογυρίζει
και αυτός μόνος στον βυθό γυρίζει.

Βλέπει πράγματα εξωτικά
και εικόνες μαγικές
ώσπου ένα παιχνιδιάρικο δελφίνι
στην πλάτη τον χτυπά
τον ήλιο βλέπει πάλι και χαμογελά.

Με το δελφίνι έγιναν φίλοι
και κανόνισαν να τα ξαναπούνε.
Ξανά στου βυθού την αγκαλιά
να ψάξουν για ναυάγια παλιά.